

Neděle 25. po sv. Trojici
Poslední neděle církevního roku
1Tm4,1-7
26.11.2023

Pozdrav:

Milost Pána našeho Jezu Krista a láska Boží a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi.

Introit:

Hle, přichází den Hospodinův.
Budou se mezi vámi o tebe dělit jako o kořist.
Pak přijde Hospodin, můj Bůh, a s tebou všichni svatí, Bože.
V onen den nebude světlo, vše vzácné ztuhne mrazem.
A nastane den jediný, známý jen Hospodinu.

Píseň: 281

Čtení: Mt13,24-30

Píseň: 585

Kázání: 1Tm4,1-7

Po vyznání, které snad sloužilo při bohoslužbách prvních křesťanů, se pisatel vrací k dalším instrukcím. Slova napomenutí a varování pisatel směřuje do společenství, které prožívá třibení ve víře.

Duch pak světla praví, že v posledních časích odvrátí se někteří od víry, poslouchající duchů bludných a učení ďábelských. Pisatel jako by byl vystaven omezenému času. Jako by očekával druhý příchod Ježíšův. Možná to znáte, ale nejlepší inspirací je někdy daný termín. Prostě musíte něco odevzdat svému nadřízenému, a tak se snažíte, seč můžete. Víte, že času není nazbyt, a tak usilovně pracujete.

Problém *časů* Božích je v tom, že oni plynou, plynou a možná, mnozí již zapomněli, že vůbec nějaké časy Hospodinovy jsou. Pisatel nezapomněl, a proto varuje. Jako by náš čas, který je nám přidělen, byl konfrontován časem Božím. Časem, kdy čekáme na druhý příchod Ježíše Krista.

Svědék víry varuje před duchy, kteří jsou *duchové bludní* a před *učeními ďábelskými*.

Možná to zní archaicky, ale mám za to, že je to případné přirovnání. Možná tehdy si měli posluchači dát pozor na gnozi, adopcionismus a jiné ismy, zakazující ženit se a vdávat, držet askezi. Ti všichni zakazují žít podle řádu stvoření, jak argumentuje pisatel.

Možná, že se křesťanská dogmatika s těmito naukami vypořádala. Přesto tu jsou *duchové bludní a učení ďábelská* i dnes. Nevede se totiž spor mezi lidmi, ale mezi něčím, co bloudí. Bloudí hned tu a hned tam. Hledá, kam by zabloudil. Charakter těchto duchů je přelétavost, nestálost. Možná rychle vzplane, zazáří, ale umdlí, jakmile duch odletí. Mám za to, že charakterem tohoto ducha je jeho nestálost, prchavost, nevědomost, co vlastně chce. Tak jako jsme někdy my nespokojeni ve sboru, v církvi. Něco jiného bychom chtěli, surfujeme po nabídkách světa. Zkoušíme všelicos, zdali by to nezabralo. Pokoje nenalzáme.

Učení ďábelské, no, to je jiný kalibr. Víme, jak to dopadlo v podobenství s dobrým a zlým semenem. Ďábel totiž není jen takový rohatý popleta v zeleném sáčku. Služba ďábelská je služba našeptávače, který někdy říká a dělá totéž co Bůh, ale není to totéž. Jedinou paradoxní obranou je víra, že ten koukol bude spálen. Tedy dostane svou odměnu. Nechte proti tomuto *ďábelskému učení* bojovat Krista, on je dovede přemoci svým křížem a zmrtvýchvstáním.

Tak tedy máme sedět, hledět a nic nedělat? Tak jako brouček, který měl svítit a svítit a ničeho si nevšímat? To pisatel listu neříká. Pisatel Timotea a nás nabádá, abychom byli: *dobří služebníci Jezukristovi, vykrmení slovy víry a pravého učení, kteréhož jsme následovali. Světské pak a babské básně zavržme, ale cvičme se v pobožnosti*. Tak kraličtí. Máme být dobrými služebníky, tedy svůj život prožívat jako službu životu, nikoli umrtvování a smrti. Život jako vzácný dar jsme obdrželi díky Ježíši Kristu. Máme se krmit slovy víry. Kde taková vykrmená slova hledat? Vždy a ve všech dobách, kdy se začalo podávat odstředěné mléko, jak píše pisatel epištoly Židům, věřící trpěli podvýživou. Propadali skepsi, jejich životy přestaly vydávat plody diakonie-tedy služby. Život společenství lidu Kristova netoužil po chlebě a vodě, vyživující jejich víru.

Dá se vůbec pobožnost cvičit? Svaly, to ano, trpělivost též, ale jak cvičit pobožnost? Nejprve pobožnost nepřichází sama sebou. Člověk se s pobožností nerodí. Tak jako běžec zdokonaluje vytrvalost i rychlost, tak se dá trénovat pobožnost.

Pobožnost je lidská odpověď na Boží volání, na Ježíšovu výzvu k následování. Pobožnost nejde naordinovat každému stejně. Každý v tomto cvičení je sám. Modlitba, čtení Písem, meditace, stolování s Kristem, dny oddělené pro Boží časy, to je součástí života křesťana. Je to hráz a obrana ve chvílích nejistoty. Je to hráz a obrana ve chvílích malé víry. Je to hráz a ochrana ve chvílích, kdy bludné nauky na člověka útočí.

Pane, dej, ať rozeznáváme tvé časy, které nám ukazují na tvé přicházení. Pane, dej, abychom se cvičili v pobožnosti, sobě i druhým přáli hutnou krmi víry.

Amen.

Píseň: 697

Poslání:

Každý závodník se podrobuje všestranné kázni.
Oni to podstupují pro pomíjitelný věnec, my však pro věnec nepomíjitelný.
Já tedy běžím ne jako bez cíle; bojuji ne tak, jak bych dával rány do prázdna.
Ranami nutím své tělo ke kázni, abych snad, když kážu jiným, sám neselhal.

Požehnání:

A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum,
hájití bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Píseň: 426